

tagelsen af disse to Formaal. Det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius) sagde ganske vist, at det var komplet ligegyldigt, enten man bevilgede denne Sum til Tilshynet med Lærernes Entesforsørgelsespligt eller ej, for selv om man ikke fik den bevilget, maatte man tage den alligevel. Det ærede Medlem har jo ogsaa paa andre Omraader den samme Teori, men jeg tror ikke, at Folketinget derfor kan indlade sig paa at godkende denne Teori, saa det, naar vi her traf en Aftale om Pengenes Anvendelse, skulde være Meningen, at man alligevel skulde kunne bruge saa meget, man havde lyst til, eller sandt nødvendigt. Med Hensyn til de Spørgsmaal, der staa under Nr. 122 paa Undersøttelseskontoen, er der kun et enkelt Punkt, som den ærede Minister berørte, det var Spørgsmaalet om Seminarieleerere Guldbranden. Derpaa skal jeg ikke indlade mig. Det forekommer mig, at da vi ere enige om den Ting, vilde det være ønskeligt at rejse en Strid derom; der kan være nok at strides om, naar vi ere uenige. Det synes mig at være for meget, at vi oven i Købet skulde strides der, hvor vi ere enige. Jeg kommer saa til Punkterne 124 og 125. Det er de Spørgsmaal, der angaa Afstillelsen mellem Seminarieforstanderembederne og Præsteembederne i vedkommende Sogne. Jeg kan ikke se rettere, end at vi, hvis vi gaa ind paa det Forslag, som er stillet af Ministeren, i Virkeligheden staa fast, at Seminarieforstanderne paa disse Steder til enhver Tid tillige skulde være Præster. Men skønt jeg mener, at det i mange Tilfælde vil være overordentlig rigtigt og heldigt, at de to Embeder ere forenede i samme Person, mener jeg tillige, at der kan være Tilfælde, hvor der kan være en dygtig Solemand, som ikke er Teolog, og som derfor ikke kan faa Præsteembedet, men som det dog vilde være Uret ikke at benytte i Seminariets Tjeneste. Den Frihed har Loven villet hævde, og jeg mener, at vi fremdeles maa hævde den. Det vil, som Loven er, altid staa Ministeren frit for at forene disse to Stillinger, hvor han finder det rigtigt, og at adstille dem, hvor han finder, det er rigtigt. Men at staa fast, at disse Embeder bestandig skulde være forenede — og det vilde blive det fattigste Resultat — kan jeg ikke tilraade. Det vil Udvalgets Flertal ikke kunne gaa ind paa. Den ærede Minister siger: Ja, men i Flertallets Forslag om Præstevalg er der netop residerende Kapellanier i de Sogne, hvor der er Seminarier. Men det forekommer mig rigtigt nok, at det er en ganske anden Sag; thi naar man gaar ud

fra, at Menighederne skulde kunne vælge deres Præster, saa er det klart, at i de Tilfælde, hvor Præsteembederne ere forenede med et Embede, som betættes af Regeringen, maa der være en Udvej for Menigheden til at kunne vælge sig en anden Mand til Præst. Hvis den ærede Minister vilde gaa ind paa Præstevalgloven, hvad han ikke synes at ville forleben, da vi havde den Sag til Forhandling, saa vilde dette Spørgsmaal komme i en helt anden Gænge, og saa tror jeg ogsaa, at vi let vilde kunne enes derom.

Hvad Værket „Zoologia Danica“ angaar, tiltræder jeg de Bemærkninger, der ere faldne om, at et saadan Værk vilde kunne have sin store Betydning, men jeg tror ikke, det ærede Medlem for Storeheddinge har Ret i at stille det sammen med „Flora Danica“. Flora Danica blev anlagt og gennemført som et Værk, der skulde give hele den danske Flora, men dette Værk er ikke anlagt efter en saadan omfattende, klar og bestemt Plan, og vi have netop i Finansudvalget faaet de Oplysninger af dem, der lede Værket, at de ikke mene, at det alligevel vil kunne blive en fuldstændig Zoologia Danica, at der — som jeg tillod mig at bemærke forleden — vil komme til at mangle saa vigtige Affnit af vor danske Dyreverden som Fugle, Insekter og Krebsdyr. Den ærede Minister sagde, at man dog ikke kunde lade dette Værk staa som en Torsø. Jeg er bange for, at det efter den Plan eller Mangel paa Plan, der har været, alligevel vil blive en saadan Torsø, dersom man vil lade Værket fortsætte, som det nu er begyndt. Det forholder sig jo saaledes, at der nu er gjort Begyndelse paa en hel Mængde Afhandlinger i forskellige Egne af Zoologien og det paa meget forskellige Punkter, og at store vigtige Affnit ikke ere blevne bearbejdede, uden at der synes at være nogen Udflugt til, at de kunne blive bearbejdede i en nær Fremtid. Det er denne Mangel paa Plan i Forbindelse med den store Kostbarhed, som ingen vil nægte, der har begrundet Flertallets Stilling. Det, at der kun er udkommet 8 Hefter, som have kostet 45,000 Kr., at ingen kan overse den fremtidige Udgifter, og at der til syvende og sidst ingen Udflugt er til, at Værket vil blive fuldstændigt — det er alt dette, der har gjort, at Udvalget har ment at maatte sige Stop. Skulde der komme andre Planer med en forandret Fremgangsmaade ved Værkets Udgivelse, en anden Plan for dets Udarbejdelse, saa bliver det et nyt Spørgsmaal, som igen vil kunne overvejes. Men over for den Skikkelse, som det